

MEDITATIE

De Goede Herder

“Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij. En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken.”

Johannes 10: 27 en 28.

De stem, het hart, de voeten en de handen van de goede Herder.

Het eerste is de stem van de goede Herder. “Mijn schapen horen Mijn stem”. Een schaap is een schaap doordat het hoort naar Zijn stem. Zondags horen de schapen de preek. Uit de Bijbel lezen ze bij het eten en voor ze gaan slapen. Ze horen de stem van hun Liefste daarin. Ze hebben hun Meester nooit gezien. Maar ze kennen Zijn stem en ze houden van Hem. Wat doen wij daarmee? Een gewoon schaap kan geen dag zonder eten. Maar een schaap van de goede Herder ook niet. Maar wanneer u in het geestelijke voedsel geen trek hebt? Vraag dan om honger en dorst naar Gods Woord. En zou God u dat niet geven?! “Mijn schapen horen Mijn stem”. Velen horen het Woord en blijven er dezelfde onder. Maar anderen horen het en nemen het aan. Licht dat aan die stem? Nee, maar als we er dezelfde onder blijven, komt dat omdat ons hart zo hard is. Maar als wij dat eerlijk Hem vertellen, is God nog niet uitgesproken. Maar Hij geeft ons een hart van vlees

voor ons stenen hart in de plaats. Dit is het geloof: niet jezelf vertrouwen, maar alleen het Woord vertrouwen. En het meer vertrouwen dan je eigen, zondige hart.

Het tweede is het hart van de goede Herder. “Ik ken ze”. Dat slaat op Gods hart. Als u en ik een kudde schapen zien, zijn die dieren voor ons allemaal hetzelfde. Wij zien er vaak geen verschil in. Maar dat is met deze Herder anders. Schapen en geiten hebben tegenwoordig ook een nummertje in. Maar al hadden ze dat niet in, een beetje herder kent ze toch wel. Zo nu zegt Jezus van Zijn schapen, dat Hij ze kent. Ieder mens heeft een naam. Met die naam moet je het doen voor je leven. Daarom is je naam zo kostbaar. Je bent trots op je naam. Je bent beledigd, als iemand je naam niet goed zegt of teleurgesteld als hij je naam is vergeten. Maar wij zijn er blij mee, als iemand onze naam liefdevol noemt.

Liefdevol noemt God onze naam. God roept ons niet bij onze titel of bij onze functie, maar bij onze naam. Dus je hoeft niet iets geweldigs te zijn om door God geroepen te kunnen worden, maar alleen maar mens te zijn, is genoeg. "Ik ken ze". "Kennen" is in de Bijbel, dat u van elkaar houdt. Het is, dat u zonder woorden ook al weet wat die ander denkt en meemaakt. Het is, dat u weet wat er in een mensenhart leeft. Hij kent de schapen. Want Hij heeft ze gekocht met Zijn kostbare bloed. Hij kent onze gedachten. Maar Hij wijst ons niet af.

Enkele vervolgartikelen vullen dit nummer van ons blad. Maar ook artikelen met nieuwe gedachten ontbreken niet. Intussen hebben we als bestuursleden elkaar weer gesproken. We zijn dankbaar voor de voortgang van het verschijnen van ons blad. Voortdurend hebben verschillende zaken in dat kader onze aandacht. Er is een verandering te melden mbt het secretariaat. Ds. J.A.H. Jongkind heeft deze taak vele jaren waargenomen. In zijn plaats zal ds. A. Snoek nu het werk van secretaris voor zijn rekening nemen. Het is in de colofon van ons blad maar een kleine wijziging, maar voor de betrokkene betekent het weer een vermeerdering van werkzaamheden. We wensen hem daarbij de kracht van God van harte toe. En ds. Jongkind zeggen we hartelijk dank voor zijn arbeid in dezen! Mede dankzij werkzaamheden op de achtergrond mag ons blad nog voortbestaan. Alle lezers veel zegen en vreugde toegewenst bij het lezen!

Ds. J.P. Boiten

Hij weet alles van ons. Maar Hij neemt ons toch aan. Bij de brug van Deventer denk ik altijd dat daar eens Jacobus Revius (1586-1858) als predikant stond. Hij werkte mee aan de Statenvertaling. Maar hij was er niet te groot voor om zich een schaapje te noemen van de goede Herder. "Ik ben een schaepken dat daar is, verbijsterd (verloren) in de wildernis. O Vader, zoek mij wederom, opdat ik blijv` uw eigendom!"

Het derde zijn de voeten van de goede Herder. "En zij volgen Mij" Hij gaat ze dus voor. Hij zegt niet: "Zij volgen Mijn geboden en raadgevingen op" (al doen ze dat ook. Want zij houden zich aan Zijn Woord). Hij zegt ook niet: "Zij volgen de weg die Ik heb uitgestippeld" (al is dat op zichzelf niet onwaar. Want zij komen elke dag weer vragen: "Heere, maak mij Uwe wegen door Uw Woord en Geest bekend"). Maar dat staat er niet. Er staat: "Zij volgen Mij". Volgen wij Hem? De wereld (ook de kerkelijke wereld) loopt vandaag achter die en morgen achter die aan. Maar u komt bedrogen uit zelfs met de besten van de mensen. "Zij volgen Mij". Dat is de eenkennigheid van de liefde. "Volgen" is niet Jezus imiteren. Het is ook niet zelf nog wat proberen goed te maken en te betalen van onze schuldrekening. Het is ook niet ervoor te proberen te sparen. Want je kunt toch niet sparen van niets?! Het is ook niet een streven, zodat u elke dag weer een beetje minder zondig en verkeerd wordt. Maar het is te sterven aan jezelf en te leven uit God. Moedig trekken wij door de woestijn. Want is Hij niet bij ons?!

Het vierde zijn de handen van de goede Herder. "En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid; en niemand zal ze uit Mijn hand rukken". Denk nu niet: "O, maar dat is pas na dit leven. Dus daar moet

je eerst lang op wachten". Maar zo is het niet. Het eeuwige leven is het echte leven. Het begint, als het goed is, als lang voor de dag van je sterven, als we Jezus gaan kennen door het geloof. Het eeuwige leven is, dat je een hekel krijgt aan de zonde en aan alles waarin God oneer gedaan wordt; en dat je naar Jezus verlangt. "En zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid". "Verloren gaan"; wat is dat ontzettend. Maar dat is toch wel het lot van wie Christus niet

nodig hebben en niets om Hem geven. Maar wie Christus liefheeft, mag wel zeker weten niet verloren te gaan. Al is het alleen nog maar de dunne draad van het verdriet om onze zonde, dan is dat voldoende en u mag tot Hem gaan. In Zijn handen zijn wij veilig Jezus draagt ons in Zijn sterke handen naar de veilige stal.

Langerak, ds. J.A.H. Jongkind

Waar is Jezus? (6)

In een stad.

Jezus is in één van de steden in Galilea. In Lukas 5 : 12 maakt de evangelist er melding van. Als Jezus daar is, komt er opeens een melaatse man naar voren. Hij is vol melaatsheid. Die ziekte was zo ernstig dat hij ten dode was opgeschreven. Van de priester had hij de melding gekregen dat hij onder een oordeel verkeerde. Een melaatse mocht niet onder de mensen komen. Ook van het deelnemen aan de dienst van God in de tempel was hij uitgesloten. Melaatsen leefden buiten de samenleving. Maar : "ziet!" - zo schrijft de evangelist. Er gebeurt iets heel opmerkelijks. Deze melaatse is daar toch in die stad! Volgens de wet moest hij buiten de gemeenschap van mensen blijven. Maar van Jezus gaat zo'n sterke aantrekkingskracht uit, dat hij naar Hem toegaat. Hij ziet Jezus en valt op zijn aangezicht. Hij komt tot Christus - wat hij naar de wet niet mocht - en aanbidt Hem. Dat is het doorbrekende werk van Gods Geest. Wat kan er grote nood zijn; allerlei bezwaren die ons afhouden van de Heere. Maar deze melaatse man kan niet zonder Jezus! Hij komt terecht aan

Zijn gezegende voeten. Want er is voor hem geen andere mogelijkheid om gered te worden. Is de Zaligmaker ook voor ons noodzakelijk geworden voor ons behoud? Als er geen andere mogelijkheid is, wordt het een vluchten tot de Heere Jezus. Ook al is Jezus in een stad en mocht die melaatse zich onder de mensen niet begeven.

Wat is het geheim ? Hij bidt : "Heere, zo Gij wilt, Gij kunt mij reinigen!" In vernedering buigt hij. Als melaatse heeft hij niets in te brengen. Hij doet een beroep op de wil van de Heere Jezus. Heerlijke overgave! Ik verdien het niet, maar het is toch Uw heilswil om zondaren te zaligen? Hij vraagt niet om genezing, maar om reiniging. Jezus kan en mag hem verlossen om weer de Heere te kunnen dienen. Moet dat niet voorop staan? Ook bij onze ziekte en moeite? Schenk mij genade om u te mogen dienen. Reinig mij van al mijn vuile zonden door Uw kostbaar bloed. Gaat er niet een

trekking uit van dit gelovig smeken van deze melaatse man? Ondanks de onmogelijkheid bij hemzelf, kwam hij toch smekend aan de voeten van Jezus terecht. Hij was het niet waardig maar mocht bidden dat de Heere naar hem zou omzien.

En het wonder gebeurt. Jezus blijft niet onbewogen. Hij strekt Zijn hand uit, raakt die melaatse aan en spreekt : "Ik wil, word gereinigd!". Dit woord is vol van de reddende zondaarsliefde van Christus. In dat Woord ligt de genezende, reddende kracht. "En terstond ging de melaatsheid van hem." Jezus voltrekt

de reiniging. Dit is een duidelijk bewijs dat Hij de Christus is. Hij is de van God gezonden Zaligmaker! In Hem is verlossing uit onze doodsstaat. Door Zijn verdienste is er verzoening. Een groot wonder voor hen die zich door eigen schuld buiten Gods gemeenschap hebben gezondigd. Moet u ook uitroepen: "Onrein! Onrein!?" Voor hen is dit de ware troost : de reiniging door het bloed van Christus brengt terug in de gemeenschap met God.

H.I. Ambacht, Ds. J.P. Boiten

In Gods liefde

In dit alles zijn wij meer dan overwinnaars

(Romeinen 8:37)

In de vorige meditatie stonden we midden in de wereld met zijn lijden. Nu voert Paulus ons stap voor stap met zich mee omhoog. Hij laat ons zien dat wij niet zomaar in de wereld zijn geploft, maar dat God ons heeft "gekend", al voordat wij er waren. En dat Hij ons leven ook een doel gegeven heeft, namelijk om "aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig" te zijn. Niet dat gelovigen volmaakte mensen zijn, maar ze zijn wel, net als Christus, betrokken bij het lijden in de wereld, en aan het eind delen ze in zijn heerlijkheid. Een machtig doel om in deze verwarrende wereld voor ogen te mogen hebben.

"Als God voor ons is," gaat Paulus dan verder, "wie zal dan tegen ons zijn?" Dat Hij voor ons is, heeft Hij ons laten zien, toen Hij zijn eigen Zoon niet

spaarde, maar Hem "voor ons allen" overgaf. "Voor ons allen," zegt Paulus, opdat we maar niet zouden twifelen. God heeft voor ons gekozen. Niet omdat we het verdienen, maar omdat Hij ons heeft liefgehad. Wie zou daar nog iets tegen in kunnen brengen?

Stap voor stap brengt Paulus ons hoger. Christus wilde voor ons sterven, daarom spreekt God ons vrij. Maar Hij is sterker dan de dood gebleken. Hij is opgestaan. Ook ons zal de dood ten slotte niet vast kunnen houden. En nu is Hij als onze Koning aan Gods rechterhand gezeten. Niet een Koning waar we bang voor moeten zijn, maar één die het voor ons opneemt. Hij pleit, Hij bidt voor ons, laat Paulus ons bemoedigend weten.

Christus' liefde is een liefde die ons aan alle kanten omringt. In de rug hebben wij het offer dat Hij voor ons wilde brengen. Onder ons zijn er de handen

van Hem die voor ons de dood in wilde gaan, en die ook ons daar doorheen zal dragen. Boven ons hebben we een Koning die voor ons bidt en vóór ons ligt een toekomst waarin voor zonde en dood geen plaats meer zal zijn. Wat zal ons van zo'n liefde kunnen scheiden? vraagt Paulus zich af. Verdrukking, vervolging, honger, zwaard? Dat alles kon christenen in Paulus' tijd overkomen, en nog steeds in delen van de wereld. En verder alles wat een mens in zijn leven overkomen kan. Wat kan ons scheiden van een liefde die ons aan alle kanten omringt? Niet dat christenen altijd moedig zijn. Als het spant zijn ze net zo bang als ieder ander. Ook Paulus kon zich zwak en angstig voelen. Zelfs Jezus, weten we uit de lijdensgeschiedenis. Toch zegt Paulus: "In dit alles zijn we meer dan overwinnaars", niet omdat wij zelf zo sterk of zo dapper zijn, maar "door Hem die ons heeft liefgehad" en door wiens

liefde wij aan alle kanten worden gedragen.

Als Paulus aan die liefde denkt, voelt hij zich even boven alle aardse angst verheven. Hij roept ons toe "dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen", kortom, geen enkel schepsel "ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere".

Ik wou dat ik zo'n groot geloof had, kun je wel eens denken als je die woorden leest. Maar Paulus had geen ander geloof dan dat wat wij iedere zondag belijden: het geloof in Hem die voor ons is gestorven, en die nu aan de rechterhand van de hemelse Vader voor ons bidt. Zijn liefde omringt ons en in die liefde zijn wij, bange mensen, overwinnaars.

Dr. J. van Eck, Lexmond

Veelzeggende Woorden (2)

Inspanning

Het tweede veel-zeggend woord dat ik voor het voetlicht wil brengen is inspanning. Dit veel-zeggend Bijbelse woord inspanning heeft met arbeid en moeite te maken. Het oorspronkelijke Griekse woord dat in de Bijbel gebruikt wordt heeft met lichamelijke vermoeiing, uitputting te maken, vanwege zware arbeid. Maar ook met hevige hitte, zoals we in deze zomer hebben ervaren, waardoor je afgemat, uitgeput raakt en je in moet spannen om koelte te zoeken. Deze ervaring wijst op de soms zware arbeid die wij moeten verrichten om ons hoofd koel en boven water te houden. Hier moeten we oppassen dat we het woord inspanning niet eenzijdig

gebruiken door nadruk te leggen op het onaangename karakter van het werken. Ik weet wel dat onze inspanning voor onze arbeid met een paradijselijke vloek te maken heeft en dat we in het zweet van ons aanschijn het brood zullen eten. Maar er zit ook een vreugdevolle kant aan om onze arbeid te doen. Arbeidsgenot heft het moeizame proces van de arbeidsdruk op, als we letten op het resultaat van onze inspanningen. Hoe vaak horen we niet dat mensen het druk, te druk hebben om van hun arbeid te genieten. Hard werken is vooral in onze tijd: luid roepen dat het geen pretje is om te moeten werken. Ik heb het te druk!

In de Bijbel, vooral in het Nieuwe

Testament wordt het woord gebruikt voor menselijke inspanning in het godsdienstige leven. Als we naar Jezus luisteren dan geeft Hij aan het woord inspanning de betekenis van rust tegenover de Joden, die zich vermoeiden met het vervullen van de wet. Hij nodigt de Joden uit om op Hem persoonlijk te

vertrouwen, om zo onder de dodelijke vermoeidheid van het wettische leven bevrijd te worden. Maar dat niet alleen, er is meer: Jezus geeft 'rust ... voor uw ziel!' Eeuwige rust voor iedereen die vergeving van zonden zoekt en bevrijding van wettische druk en het schuldgevoel om door goede werken zijn behoud te verdienen.

Jezus roept op om als christen door liefdebetoon te leven. Met dit christenleven is als vanzelfsprekend de zware inspanning onlosmakelijk verbonden. Want er zijn vele moeite waarin we terecht komen en ons inspannen om door zwoegen aan onze christelijke roeping gestalte te geven in de wereld waarin we leven. Dat woord 'zwoegen' draagt een oude betekenis in zich van 'geraas maken', dus van een kreunend geluid maken waarmee we onze inspanningen verrichten. Zo gaat onze christelijke

arbeid met allerlei zuchten gepaard, zoals Paulus beschrijft in Romeinen 8 met het drie keer zuchten van scheping, christenen en Heilige Geest. Deze inspanning vanwege het zuchten komen we vooral in onze tijd tegen bij de geestelijke opbouw van de gemeente van Christus.

De geestelijke opbouw van de gemeente vergt in onze tijd enorm veel inspanning. Niet alleen bij predikanten en ambtsdragers maar zeker ook bij gemeenteleden, die zich inspannen voor de opbouw van de gemeente in allerlei werkzaamheden. Naast onze maatschappelijke inspanning, dat veel energie van ons vraagt om ons werkt goed te doen, roept Christus ons gehele menszijn op om voor zijn gemeente te zorgen. Waakzaam zijn, zodat de gemeente bij Gods Woord leeft en gevoed wordt om alle kwade invloeden te weren. En dat wij als gemeenteleden naar elkaar omzien. Van betekenis zijn voor elkaar, zo is christelijke arbeid geen ontspanning, maar juist inspanning. De inzet van ons hele menszijn wordt gevraagd om de gemeente van Christus in deze tijd te helpen op bouwen om Christus komst te verwachten.

Ds. C. Bos, Benschop

Psalm 2

Voor het vruchtbare mediteren over Psalm 2 wil ik deze Psalm in twee gedeelte bespreken. Allereerst vestigen we het oog op de verzen 1-6. Daar kun je boven schrijven: 'Wie lacht het laatst...' In de eerste paar eeuwen na het ontstaan van de christelijke gemeente werden christenen in de wereld vervolgd. Romeinse keizers waren ervan overtuigd dat christenen tegen hen samenzweren en hun rijk probeerden te vernietigen. Vooral keizer Nero liet christenen verbranden en gooide hen voor de leeuwen. Keizer Diodetianus trad tegen de christenen op en veegde hele steden weg. Maar in vers 4 lezen we dat de Heerser, die in de hemel woont ook over slechte mensen regeert en dat Hij het laatst lacht. Zelf in het gezin van Diodetianus werden zijn vrouw en een dochter christenen. Na zijn dood kwam keizer Constantijn aan de macht, die zelf christen werd en uiteindelijk werd het christendom de staatsgodsdienst in het hele Romeinse rijk.

Je kunt deze gebeurtenis vergelijken met het volk Israël tijdens de uittocht uit Egypte. Eerst beval de Faro al de zonen van de Israëlieten na hun geboorte te doden. Hij dacht daarmee de Israëlieten onder controle te houden. Maar hij had geen greep op die ene draad die God oppakten om daarmee zijn volk te verlossen. De draad die Hij begon te spinnen met dat ene meisje Mirjam, die Mozes redde en bij zijn moeder bracht om hem op te voeden. Met Mozes als redder van Gods volk bewijst God dat Hij degene is, die het laatst lacht. Als christen leven we in een wereld waarin we de tegenstand ervaren vanwege ons geloof. Misschien komt u

wel een Faro, Nero of een Diodetianus tegen. Als zij u bang maken, onthoud dan dat er een Heerser in de hemel is aan wie zich alles moet onderwerpen en gehoorzamen. Hij staat aan uw kant en uiteindelijk bereikt Hij altijd zijn doel. Kijk maar naar Jezus, die stierf aan het kruis ogenschijnlijk als een verliezer, maar toch om zo door zijn sterven de dood te overwinnen.

Het tweede gedeelte van Psalm 2, 7-12 zou je kunnen aanduiden met: 'Wie ben ik?' In 2 Samuël 7, 12-14 lezen we dat de profeet Nathan tot David kwam om hem een boodschap van God door te geven. 'Ik zal uw nakomeling na u, die uit uw lichaam voortkomt, doen opstaan en Ik zal zijn koningschap bevestigen. ... Ik zal Hem tot een Vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn.' Dat was een geweldige troostvolle boodschap! David werd daar ontroerd door, hij zei: 'Wie ben ik, Heere Heere?' Jaren geleden, toen David nog een hersersjongen was, had God hem tot koning gezalfd. Nu beloofd God hem dat zijn zoon tot koning na hem wordt gezalfd, dat was voor David een hoge eer. Als we de vervulling van deze belofte doortrekken naar het Nieuwe Testament, is Jezus de zoon uit Davids geslacht die door God werd aangesteld werd als koning over Israël. Maar in tegenstelling tot David is Jezus ook God. En door het geloof in Jezus Christus mogen wij door genade zonen en dochters zijn van God. Is dat niet verbazingwekkend waardoor wij ook ontroert zeggen: 'Wie ben ik, Heere Heere,' dat U mij op het oog hebt om Uw kind genoemd te worden?

Ds. C. Bos, Benshop

ALS EEN GESPEEND KIND (4)

“Mijn ziel is als een gespeend kind in mij.”

Psalm 131 : 2

Er zijn twee wegen waarin de Heere Zijn volk vooral richt en leidt :

a) In de eerste plaats door de raadgevingen in Zijn Woord: 'Toen was ik onvernünftig, en wist niets; ik was een groot beest bij U, ik zal dan geduriglijk bij U zijn; Gij hebt mijn rechterhand gevat; Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen' (Psalm 73 : 22-24).

Het Woord van God is de beste raadgever. Daarom zoekt David daar raad en leiding. 'Ook zijn Uw getuigenissen mijn vermaningen, en mijn raadslieden' (Psalm 119 : 24). In het Hebreeuws staat er 'de mannen van mijn raad'.

David was koning en had daarom ongetwijfeld de wijste mannen van het volk als raadslieden. We lezen over Husai en anderen, zeer begaafde en verstandige mannen. Zij waren zijn raadslieden. Toch luisterde hij meer naar het Woord van God dan naar al zijn overige raadgevers. "Uw getuigenissen (...) zijn mijn raadslieden'.

We zouden de raad van het Woord in alle dingen moeten opvolgen. We moeten die tot gids op ons pad maken. Dat deed de Godvrezende David ook: 'Uw Woord is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad' (Psalm 119 : 105).

Het is de betrouwbaarste raad. We kunnen ons vergissen als we de raad van anderen opvolgen en we doen dat maar al te vaak. De wijsheid van de mens is namelijk kortzichtig: 'Indien nu d blinde de blinde leidt, zo zullen zij beiden in de gracht vallen' (Mattheüs 15 : 14). We kunnen ons echter nooit vergissen of

falen, als we de raadgevingen van de Schrift opvolgen. 'Als de wijsheid in uw hart zal gekomen zijn, zo zal de bedachtzaamheid over u de wacht houden, de verstandigheid zal u behoeden' (Spreuken 2 : 10, 11).

En als Salomo in het zesde hoofdstuk over het gebod spreekt, zegt hij : 'Bind ze steeds aan uw hart, hecht ze aan uw hals. Als gij wandelt, zal dat u geleiden; als gij neerligt, zal het over u de wacht houden; als gij wakker wordt, zal hetzelfde met u spreken. Want het gebod is een lamp, en de wet is een licht, en d bestraffingen der tucht zijn de weg des levens (Spreuken 6 : 21-23).

Het is ook de meest profijtelijke raad. Ze is ten nutte van de ziel ni alle zorgen van het leven. Ja, als we de raad van het Woord opvolgen, zullen geluk en zaligheid zeker ons deel zijn. Zie wat David zegt over het Woord in Psalm 19 : 8 – 12: 'De wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel; de getuigenis des HEEREN is gewis, de slechte wijsheid gevende. De bevelen des HEEREN zijn recht, verblijdende het hart; het gebod des HEEREN is zuiver, verlichtende de ogen. De vreze des HEEREN is rein, bestaande tot in eeuwigheid, de rechten des HEEREN zijn waarheid, samen zijn zij rechtvaardig. Zij zijn begeerlijker dan goud, ja dan veel fijn goud; en zoeter dan honig en honigzeem. Ook wordt Uw knecht door hetzelfde klaarklijk vermaand; in het houden van die is grote loon'. O, wat is het een zegen om door het Woord van God geleid te worden!

b) ten tweede leidt God Zijn volk ook door

de raad van Zijn Geest. 'Wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden' (Johannes 16 : 13). Ook wordt de Geest des HEEREN 'de Geest des raads' genoemd (Jesaja 11: 2).

Hoe gelukkig is Gods volk dat geleid wordt door het Woord en de Geest! Het Woord kan ons niet leiden zonder de Geest en de Geest zal ons niet leiden zonder het Woord. Het Woord is een licht buiten ons, de Geest is een licht in ons.

Het Woord stelt de weg voor waarin we moeten wandelen, de Geest maakt de ziel bekwaam om in die weg te wandelen. Zalig zijn zij die God zo leidt.

Zo heb ik u getoond hoe een gelovige in zijn zwakheden lijkt op een gespeend kind.

*Mattheüs Meade,
uit : In stilheid en vertrouwen.*

Vergeetachtig

De meeste mensen ervaren vergeetachtigheid als een lastig probleem. Zelfs als een beetje bedreigend. Zeker als je dochter zegt: 'Mam, dat vertelde je net ook al'. Dat maakt onzeker. Je gaat twijfelen aan jezelf. 'Word ik misschien dement, net als mijn oudste broer?' Dat is een sombere wolk die de toekomst kan verduisteren. Geen prettige gedachte.

Over deze onzekerheid en ongerustheid is veel te vertellen. Dat hoop ik een andere keer te doen.

Maar er is ook iets positief over vergeetachtigheid te zeggen. Doordat we gedurende ons leven heel veel informatie vergeten, houden we overzicht. We zien verbanden en ontdekken patronen. Dat is buitengewoon handig en voorkomt dat ons geheugen overvol raakt.

Postbode

Helaas hebben niet alle mensen de gave van het vergeten. Eén daarvan is een postbode uit Moskou. De man is in de medische wereld zeer bekend, want hij is op allerlei manieren door artsen getest en beoordeeld. Een patiënt die niets vergeet, is namelijk uitzonderlijk.

De postbezorger viel door een paar zaken op. Allereerst noteerde hij niets tijdens

vergaderingen. Hij moest een verslag maken, maar gebruikte geen pen en papier. Hij luisterde, nam deel aan de discussie, maar schreef niets op. De collega's spoorden hem aan om een paar aantekeningen te maken, maar dat vond hij niet nodig. Hij onthield het wel.

En inderdaad. Toen hij een dag later het verslag van de vergadering rondstuurde, bleek dit zeer uitgebreid te zijn en tot in detail uitgewerkt. Het was zelfs uitgebreider dan wanneer een collega het maakte. Maar er stonden een paar opvallende punten in. Tijdens de discussie hoestte er iemand, aldus het verslag. Een andere collega had zijn neus gesnoten.

Hoesten en neussnuiten zijn grappige details, maar eigenlijk horen die niet in een verslag van een vergadering te staan. Dat de postbode een goed geheugen had, was nu wel duidelijk, maar niet alles wat iemand onthoudt is zinvol om te vermelden. Blijkbaar had hij dat niet door.

Maar er was nog iets wat opviel bij deze postbode: hij had een bijzondere manier van pakjes bezorgen. Wanneer hij op het postkantoor de pakjes één voor één aanpakte, hoorde hij waar ze bezorgd moesten worden. Hij schreef dit niet op, maar onthield het adres. Vervolgens ging hij op

pad en feilloos bezorgde hij de pakjes op de juiste adressen.

Dat is natuurlijk buitengewoon knap. Maar bij dat bezorgen viel iets op. Hij bezorgde de pakjes precies in de volgorde waarin ze hem waren aangeboden op het kantoor. Dat had hem veel tijd gekost, want sommige adressen lagen ver uit elkaar en andere adressen waren in dezelfde buurt. De postbode bleef maar heen en weer rijden en had daardoor veel kilometers gemaakt.

Zijn collega's zouden het heel anders hebben aangepakt. Zodra ze de pakjes ontvangen kijken ze eerst welke adressen dicht bij elkaar liggen. Die kunnen ze dan in één keer bezorgen. Vervolgens zouden ze bij het bezorgen van pakjes op verre adressen een handige route uitstippelen, zodat ze niet van hot naar her moeten rijden. Dat spaart veel tijd en kilometers. De postbode uit Moskou had helemaal niet opgemerkt dat sommige adressen in elkaars buurt lagen en had gewoon alles bezorgd in de volgorde waarin hij de pakjes had ontvangen.

Dat hij alles kon onthouden, was buiten gewoon knap, maar dat hij geen verband zag tussen de adressen was heel vreemd. Hoe kan dat nou?

Het grote verband of kleine details

Om die laatste vraag te beantwoorden hebben artsen hem allerlei testjes laten maken. Zo lieten ze hem een tabel vol met cijfers zien: 3 – 6 – 4 – 7 – 5 – 8 – enz. Als u deze cijferreeks hardop uitsprekt, bemerkt u direct het patroon: eerst 3 erbij, daarna 2 eraf, dan weer 3 erbij en weer 2 er af. Zo gaat het maar door.

Deze man kon een half uur later de cijfers prima opnoemen. Zelfs een week later wist hij alle cijfers nog. Maar ook nu gebeurde er iets raars: hij onthield ze, zonder te zien dat er een eenvoudig patroon in zat.

Wat is de les van deze postbode? Om overzicht te houden en om de grote lijnen te kunnen zien moeten we veel kleine details vergeten. Hoe meer details we onthouden, hoe lastiger het grote geheel wordt.

Stel dat u alles zou onthouden wanneer u naar een winkel gaat. Welke geluiden u onderweg hoorde, wie u passeerde in de winkel, of de kassière een bril droeg, enzovoort. Uw hoofd zou vol raken van al die indrukken.

Het is begrijpelijk dat deze postbode, ondanks zijn fotografische geheugen, nooit hogerop is gekomen: hij kon geen grote lijnen zien, maar bleef op detailniveau steken.

Weldaden vergeten

Vergeten is dus een zegen. Daardoor zien we de hoofdlijnen. Maar we mogen niet alles (!) vergeten. Want dan wordt het echt zorgelijk! Dan verliezen we ook het grote verband uit het oog.

Dat viel me onlangs op bij het lezen van de Psalmen. In Psalm 103 zegt de dichter: 'Loof den Heere, mijn ziel, en vergeet niet één van Zijn weldaden'. In het vervolg van de psalm worden enkele voorbeelden van deze weldaden genoemd: 'Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw ziekten geneest, Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid, Die uw mond verzadigt met het goede, en uw jeugd vernieuwt als die van een arend.'

Laat deze voorbeelden eens op u inwerken. Vergeving, genezing, verlossing en bekroning. Wat een onverdiende weldaden. En daarbij moeten we bedenken wat het God gekost heeft om deze weldaden te kunnen schenken: de dood van Zijn eigen Zoon!

Opvallend is de mooie formulering. Meestal spreken we in de kerk over geloof, bekering en wedergeboorte. Dat

zijn voluit Bijbelse begrippen. Maar waar staan al deze begrippen voor? Voor het 'niet vergeten van Gods weldaden'. Het gaat uiteindelijk om Gods werk en Zijn grote daden. Daaraan mogen we ons vastklampen.

Het is opvallend dat in het verpleeghuis sommige demente ouderen, die van alles vergeten, de grote daden van God niet zijn vergeten. Ze kunnen er nog steeds van vertellen.

Dat vraagt oefening. Misschien mogen we het net zo doen als wat de joden doen met het sjema ('Hoor Israël, de Heere,

onze God, is Eén'). Binnen bepaalde joodse kringen is het namelijk de gewoonte om één keer per dag het sjema uit te spreken. Zo zouden wij ook met de oproep van Psalm 103 kunnen omgaan, door iedere dag een keer hardop uit te spreken: 'Loof den Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden'. Dat plaatst ons leven in het grotere geheel, het perspectief van de eeuwigheid,. Wie dat doet en belijdt, mag straks meezingen in het immense koor om Hem te loven.

Ridderkerk, dr. A.A. Teeuw

Preventie 3

Nog eenmaal wil ik iets schrijven over preventie. Inmiddels heeft u de betekenis van het woord al ontdekt. Voorbereiden, iets voor zijn, nadenken over ... Of zoals er op internet staat: het gaat om het bevorderen en beschermen van de gezondheid. In het vorige nummer heb ik geprobeerd het concreet te maken. Maar daarbij wil ik één punt eruit lichten. Welke contacten heeft u in uw nabije omgeving? Veel lezers hebben waarschijnlijk een kind, misschien wel meerdere. Vroeger was het gebruikelijk dat de meeste kinderen in het dorp van hun geboorte of de nabije omgeving bleven wonen.

Maar tegenwoordig kan dit zo anders zijn. De kinderen wonen aan de andere kant van Nederland of wonen misschien wel in het buitenland. Anderen hebben wel kinderen maar de contacten zijn minimaal. Dit kan zijn van het vele werken, dat men zelf een druk gezin heeft of dat de verhouding wat verstoord is.

Dus uiteindelijk krijgt u ook niet vaak bezoek en bent u vaak alleen.

Gelukkig zullen er ook veel lezers zijn die dit bovenstaande niet herkennen.

Waar de kinderen helpen als het nodig is en dat het allemaal in een gemoedelijke sfeer gaat. Maar als het bij u anders is. En als u dan, misschien tijdelijk, de boodschappen niet meer kan doen? Of dat er niemand met u mee kan gaan naar het ziekenhuis?

Hoe moeilijk en confronterend het ook is, zet het in gedachten eens op een rijtje. Of als het u helpt, zet het op papier.

Ieder mens heeft contacten nodig.

Maar als we ouder worden en wat hulp nodig hebben, wie kan ons dan helpen?

Preventie houdt ook in: hierover nadenken, al wordt u hier misschien niet vrolijk van. De volgende stap is: met wie u hierover kunt praten? Wie vertrouwt u, met wie heeft u een goede band? Diegene hoeft het niet op te lossen, maar twee weten altijd meer dan één.

En als u niemand heeft? Een diaken of een bezoeker vrijwilliger van de kerk wil zeker ook met u meedenken.

Want de vraag is: waarvoor heeft u nu of misschien in de toekomst hulp bij nodig? Het kringetje om u heen moet wat uitgebreid worden. Al is het maar met mensen waarvan u weet: hen kan ik altijd bellen.

En het mooie is als u samen met die ander tot een gevarieerd rijtje kan komen.

Als u iemand nodig heeft om met u naar het ziekenhuis te gaan, dan kan mevrouw X mee. En om samen om de wekelijkse boodschappen te doen, dat kan mevrouw Y voor gevraagd worden. De overbuurman zet de container wel langs de weg en de achterneef vertrouwt u voldoende om u financiën samen met u te doen mocht dit nodig zijn. Het gevarieerde rijtje houdt dus in: allerlei verschillende taken met daarachter de namen.

Het fijne is als de taken enigszins verdeelt worden dat de belasting voor de ander niet groot is. De ander houdt dit ook langer vol en u heeft eigenlijk geen reden om uzelf schuldig te voelen dat u diegene

weer moet bellen. Dus preventie houdt óók in dat dit stukje geregeld is. Misschien is het nu nog helemaal niet nodig, maar het kan zo veranderen.

Sommigen zullen er voor kiezen om het vooraf met de personen door te praten. Mocht ik dit niet meer kunnen, zou jij het dan voor me willen doen? Het is waarschijnlijk een hele stap om dit te bespreken. Maar echt ... mocht het nodig zijn dan is het zo fijn als dit stuk uw hulp al besproken en geregeld is. Want dan komen er mensen die u zelf uitgekozen heeft. Ik wens u sterkte bij het nadenken, bij het bespreken en het regelen.

*Met een vriendelijke groet,
Marianne*

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Bens chop
Ds. J.A.H. Jongkind,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek, secretaris,
PKN (hervormd), Kesteren
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
E-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder,
PKN (hervormd) Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis,
Christ. Geref., Goedereede
Dr. A.A. Teeuw,
PKN (hervormd), Ridderkerk

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of ledenadministratie Kracht naar Kruis, Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarkruis.net